

[Poulsgaard]

sige, at vi kan stemme for den af socialdemokratiet foreslåede dagsorden.

Det var egentlig rart at høre kristeligt folkeparti igen. Alle disse fagre ord frydede mangt et hjerte, fagre ord har forvoldt megen smerte. Det er, som om kristeligt folkeparti hele tiden vil køre på, at det er så menneskekærligt, og at det vil alt det gode. Vi andre vil måske knap så meget efter kristeligt folkepartis terminologi, men man tør jo ikke, når det kommer til stykket, vedstå sine standpunkter. Hvis kristeligt folkeparti virkeligt mente disse pæne ord, skulle man selvfølgelig støtte dette forslag om motiveret dagsorden.

Maisted (FD):

Jeg kan godt se, det er en svær sag for lægerne at forfægte, at 417.000 kr. eller 463.000 kr. er for lidt at få for deres arbejde. Jeg synes, det er ganske irrelevant, hvad lægerne får i løn. Problemet er, om de effektivt betjener befolkningen. Dette sludder om, at tingene er vederlagsfri for befolkningen, er selvfølgelig noget pjat, for udgifterne er steget 2½ gang fra 1974-75 til 1983, fra 2,7 mia kr. til 6,3 mia kr. Der er selvfølgelig intet, der er gratis her i livet. Der er intet, der er vederlagsfrit.

Det, vi skændes om, er, at de socialistiske partier ser chancen for på lidt længere sigt at socialisere hele sundhedssektoren. Så kan man spørge om det er en god idé, og om det er i befolkningens interesse. Jeg mener bestemt nej. Det frie valg har altid været det bedste, og det vil altid give den bedste betjening af kunderne, også når det gælder sundhedssektoren, og når det gælder sygdom. Hvad betyder det, om en læge tjener 1 eller 2 mill. kr. om året, hvis det viser sig, at han er betydelig mere effektiv end en dårlig læge, der må nøjes med at tjene 200.000 kr? Det er klart i patienternes interesse, at vi har dygtige folk, der også skal have lov til at tjene penge.

Jeg synes, lægerne skulle benytte sig af denne lejlighed til at frigøre sig fra disse socialiseringstanker og så se at komme i krig med nogle aftaler med forsikringselskaber, der kan tilbyde patienter en ordentlig ordning, og som kan sikre, at man får det maksimale for det, man vil betale. Der er intet, der er gratis, men det er helt sikkert, at det

frie valg vil sikre den optimale betjening af patienter i det danske samfund, mens socialiseringen derimod kun vil betyde en forflygtigelse af ansvaret, men til gengæld med garanti vil føre til afsindig høje lønninger, som lægerne selvfølgelig synes at de velfortjent skal have alle sammen, uanset at enhver ved, at der er forskel på kvaliteten også blandt læger.

Vi kan ikke støtte noget tiltag til, at man prøver på at socialisere sundhedssektoren 100 pct. Vi havde håbet på, at en borgerlig regering ville gå den stik modsatte vej.

Carsten Andersen (SF):

Hvad er egentlig regeringens motiv til at lade lægekonflikten løbe i så lang tid? Den er omkostningsfri for regeringen, men den er uhyre omkostningsfuld for de dårligst stillede og for de syge. Det falder jo godt i tråd med regeringens øvrige målsætning og politik, og her følger den også sin målsætning.

Det er blevet sagt i dag, at det er et overenskomstmæssigt forhold i arbejdsretlig forstand, og at man derfor ikke ønsker at gribe ind. Hvis regeringen opfatter problemet således, at det er et arbejdsretligt forhold, så må man undre sig over, at regeringen ikke for længst har bragt sagen ind i det arbejdsretlige system og fået en afklaring på sagen.

Hvad er det, der sker, hvad er det, lægerne gør? Lægerne gør nøjagtig det samme, som den samlede danske fagbevægelse ville have gjort i oktober 1982, da regeringen greb ind i bestående aftaler ved lovgivning og fjernede dyrtidsportioner og taktreguleringer. Der er ikke nogen forskel. Men når regeringen ikke griber ind her, er det, fordi regeringen har et andet mål. Hvis den samlede danske fagbevægelse havde gjort det, som lægerne gør nu, ville regeringen have forfulgt fagbevægelsen med bål og brand – og også med brandmænd for den sags skyld – men regeringen griber ikke ind, for den har et andet mål, nemlig at få slået det offentlige sygesikringsapparat i stykker.

I sin kamp for at nå dette overtræder regeringen selv loven og viser, at lovbrud under en sådan kamp også er tilladeligt, fordi det er klart, at der er en aftale mellem lægerne og regeringen, men der er en række læger, som ikke følger aftalen og er trådt uden for aftalen. Men da der eksisterer en aftale, har